

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Ing. K. S.**, zastoupen Mgr. Janem Škopem, advokátem se sídlem Slivenecká 6, Praha 5, proti žalovanému: **Katastrální úřad pro Jihočeský kraj**, Katastrální pracoviště v Českých Budějovicích, se sídlem Lidická 11, České Budějovice, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 9. 2014, č. j. 10A 158/2013 – 46,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 9. 2014, č. j. 10A 158/2013 – 46, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 6. 1. 2013 podal žalobce žalovanému podnět s odkazem na § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), týkající se tvrzeného porušení jeho vlastnického práva v případě nemovitosti p. č. 3484/3 katastrálním území Třítim (dále též „předmětná nemovitost“). Na tento podnět reagoval žalovaný sdělením ze dne 1. 2. 2013, ve kterém shrnul předchozí postup ve vztahu k předmětné nemovitosti a uvedl, že údaje evidované v katastru nemovitostí jsou v souladu s listinami založenými ve sbírce listin katastrálního úřadu, neshledal proto důvod k zahájení řízení z moci úřední.

[2] V reakci na výše uvedené sdělení podal žalobce dne 21. 2. 2013 stížnost na nečinnost žalovaného z důvodu, že údaje evidované v katastru nemovitostí neodpovídají listinám založeným ve sbírce listin katastrálního úřadu jak u předmětné nemovitosti, stejně jako u nemovitosti p. č. 2843/4 v totožném katastrálním území (dále jen „k. ú.“). V podání rovněž požadoval informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a to ve vztahu k předmětné nemovitosti. Žalovaný odpověděl na stížnost přípisem ze dne 18. 3. 2013. Konstatoval, že vzhledem k tomu, že na podnět ze dne 6. 1. 2013 odpověděl sdělením ze dne 1. 2. 2013, tedy v obecné třicetidenní lhůtě, nejedná se o nečinnost. Rovněž způsob vyřízení podnětu je dle žalovaného v souladu s § 42 správního řádu.

[3] Dříve, než byla poslední odpověď žalovaného doručena žalobci, obdržel dne 19. 3. 2013 žalovaný další podání žalobce datované téhož dne, jehož obsahem byla tvrzená nečinnost, týkající se rozhodnutí Zemědělského a katastrálního inspektorátu ze dne 28. 3. 2000, č. j. O-14/97/2000, jímž bylo dle stěžovatele „uloženo KP (popř. KÚ) u p. č. 2457 v k. ú. Týn nad Vltavou, aby byla jeho vlastnická hranice doplněna hranice převzatá z mapy platné před obnovou operátu.“ Následně „KP sice vytvořil novou parcelu 2453/4, ale v rozporu s g. plánem (...) a v rozporu s k. územím (...)“ Namítá rovněž nečinnost ve věci ukončené digitalizace v k. ú. Týn nad Vltavou.

[4] Další podání žalobce, obsahující stížnost ve věci přípisu ze dne 18. 3. 2013, je datováno dne 26. 3. 2013. Žalovaný jej bez dalšího založil do spisu s odůvodněním, že z něj není zřejmé, čeho se podatel domáhá a že neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by nebyly známé z předchozích podání.

[5] O měsíc později obdržel žalovaný další podání žalobce ze dne 23. 4. 2013, přičemž obsahem byl opět podnět ve věci nečinnosti úřadu ohledně návrhu na opravu chyb v katastru, který byl dle žalobce podán dle 27. 3. 2013. Uvádí, že mu není známo rozhodnutí, kterým došlo k opravě údajů v katastru. V návaznosti na toto podání žalovaný učinil záznam do spisu, aniž by žalobce informoval. Uvedl, že podání neobsahuje žádné nové skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno zahájit řízení o opravě chyby.

[6] Žalobce podal dne 18. 12. 2013 u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobu, kterou nadepsal jako „porušení zákona a nečinnost“. Popsal v ní postup žalovaného v návaznosti na podnět z 6. 1. 2013 a stížnosti na nečinnost ze dne 23. 4. 2013, na které dle jeho přesvědčení žalovaný nereagoval. Uvádí, že žalovaný v rozporu s obsahem listin, na základě kterých byla předmětná nemovitost zapsána do katastru, provedl změnu údajů pravděpodobně rozhodnutím ze dne 22. 3. 1999. Vytvořil tak nesoulad údajů katastru a listin, na jejichž základě byla nemovitost do katastru zapsána a změnil právní vztahy k nemovitosti p. č. 3484/3 v k. ú. Třítím, čímž došlo k porušení základního práva žalobce vlastnit majetek. Petit (označený jako „náleží“) formuloval následovně: „žalovaný je povinen provést opravu závažných údajů katastru tak, aby u nemovitosti p. č. 3484/3 v k. ú. Třítím odpovídaly údaje katastru listinám založeným ve sbírce listin.“ Žalobu doplnil dodatkem ze dne 3. 9. 2014. Opětovně uvádí, že žalovaný měl povinnost reagovat na podnět žalobce ze dne 6. 1. 2013 a vydat oznámení dle zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (dále jen „katastrální zákon“). Další část dodatku pak obsahuje věcnou argumentaci ve vztahu k otázce, zda měl žalovaný provést opravu či nikoli.

II. Právní názor krajského soudu

[7] Krajský soud v záhlaví specifikovaným rozsudkem žalobu zamítl.

[8] Dospěl k závěru, že úkon žalobce ze dne 6. 1. 2013 byl podnětem dle § 42 správního řádu, jak ostatně tvrdí sám žalobce. Žalovaný tedy byl povinen jej přijmout a sdělit ve lhůtě 30 dnů od obdržení tomu, kdo o to požádá, zda bylo řízení zahájeno, nebo že neshledal důvodu k zahájení řízení z moci úřední, popřípadě že podnět postoupil příslušnému správnímu orgánu. Podnět není úkonem, na jehož základě by muselo být zahájeno řízení z moci úřední, proto se podatel nemůže domoci zahájení tohoto řízení a následného vydání rozhodnutí, neboť mu ve smyslu § 42 správního řádu takové právo nevzniká. Osoba, která podala podnět k zahájení řízení, se tak může v rámci ochrany proti nečinnosti domáhat pouze toho, aby správní orgán ve lhůtě v § 42 správního řádu případně § 80 odst. 2 a 3 téhož zákona konal, a nikoli toho, jakým způsobem má být jeho podnět konkrétně vyřízen. Žalobou na ochranu proti nečinnosti se však nelze domáhat toho, aby bylo správnímu orgánu uloženo zahájit řízení, ale pouze toho,

aby správní orgán vydal v řízení již zahájeném rozhodnutí ve věci samé nebo aby vydal osvědčení. To v dané věci zjištěno nebylo, a tudíž soud neshledal nečinnost žalovaného.

[9] Dále krajský soud v odůvodnění rozhodnutí shrnul postup žalobce a žalovaného v reakci na podnět ze dne 6. 1. 2013. Uzavřel, že v dané věci nebylo zahájeno a neprobíhalo žádné správní řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí ohledně předmětné nemovitosti, a proto nebyly splněny podmínky stanovené v § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) pro podání žaloby proti nečinnosti. Navazující argumentací týkající se v katastru chybně evidovaných údajů ve vztahu ke konkrétní parcele se soud nezabýval, neboť se jednalo o výhrady věcné povahy, které nelze řešit v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

III. Obsah kasační stížnosti

[10] Rozsudek krajského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl včasnou kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[11] Stěžovatel má za to, že žalovaný nereagoval na podnět stěžovatele ze dne 6. 1. 2013, ani na stížnost ze dne 23. 4. 2013, byl nečinný. Nezahájil řízení ve smyslu ustanovení § 8 odst. 1, popř. § 8 odst. 2 katastrálního zákona, ani ve lhůtě nevydal oznámení ve smyslu § 8 odst. 4 tohoto předpisu.

[12] Dle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, pokud nepřiznal stěžovateli právo kdykoli žádat o odstranění chyb v katastrálním operátu. Krajský soud rovněž nesprávně rozhodl, že žalovaný není povinen reagovat na podnět stěžovatele ve smyslu § 8 katastrálního zákona a že stěžovateli uplynula lhůta pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti. Je toho názoru, že mu krajský soud nezajistil soudní ochranu práv zaručených zákonem a porušil právo stěžovatele zakotvené v čl. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), jestliže neuznal „*rovnost žalobce na právo uvést údaje katastru do souladu s listinami, přestože prokazatelně v jiných případech tak činil.*“ Dále stěžovatel cituje čl. 11 a čl. 36 Listiny, má za to, že došlo rovněž k porušení práv garantovaných těmito ustanoveními.

[13] Uvádí, že žalovaný ve vyjádření k žalobě nezpochybnil, že se stížnost stěžovatele ze dne 23. 4. 2013 týkala nečinnosti. Žalovaný pak dle stěžovatele sám vyvrací, že žaloba proti nečinnosti byla podána po lhůtě. V další části stížnosti stěžovatel argumentuje ve vztahu k předchozím rozhodnutím vydaným ve vztahu k jím vlastněným nemovitostem. Závěrem polemizuje s judikaturou správních soudů, přičemž některé právní názory dle něj „*zpochybňují matematiku a geometrii jako exaktní vědy*“. Uvádí, že všechna doposud vydaná rozhodnutí katastrálních úřadů ve věci opravy chyb u nemovitosti p. č. 3484/3 v k. ú. Třítím jsou dle něj nespravedlivá a absolutně neplatná z důvodu nezákonnosti a porušení základních práv stěžovatele.

[14] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[15] Žalovaný má za to, že krajský soud správně zdůraznil, že podání stěžovatele ze dne 6. 1. 2013 bylo podnětem ve smyslu § 42 správního řádu a jako takové bylo žalovaným řádné a v obvyklé třicetidenní lhůtě vyřízeno. Dle žalovaného proto nejsou naplněny důvody pro zrušení rozsudku krajského soudu a kasační stížnost by měla být zamítnuta. Ve vyjádření dále uvedl rekapitulaci vyřízení jednotlivých jemu adresovaných úkonů stěžovatele.

[16] Uvedl, že si vede přehled o podnětech stěžovatele ve vztahu k jím vlastněným nemovitostem v k. ú. Týn nad Vltavou a k. ú. Třitím, který čítá k datu vyjádření cca 100 položek. Vzhledem k tomu, že stěžovatel stále předkládá další a další nejasně specifikovaná podání, jejichž obsahem jsou neustále se opakující otázky, bylo stěžovateli sděleno, že na jeho další podněty tohoto rázu, nebudou-li obsahovat žádné nové skutečnosti a nebudou-li mít stanovené náležitosti, nebude dále reagováno.

V. Replika stěžovatele

[17] V replice stěžovatel k vyjádření žalovaného tvrdí, že žalovaný dle něj v podání nezpochybňuje, že předmětem podání stěžovatele ze dne 6. 1. 2013 byl návrh na provedení opravy závazných údajů katastru v případě nemovitosti p. č. 3484/3 v k. ú. Třitím tak, aby odpovídaly listinám ve sbírce listin katastru. Zdůrazňuje, že od provedení změny geometrického a polohového určení u předmětné nemovitosti žalovaný nereagoval na návrhy stěžovatele ve smyslu § 8 odst. 1 či § 8 odst. 2 katastrálního zákona.

VI. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[18] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[19] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

[20] Krajský soud posuzoval otázku, zda žalovaný byl nečinný, tedy zda nekonal, přestože mu tak zákon ukládá.

[21] Dle § 79 odst. 1 s. ř. s. „*ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*“ Podle odst. 2 téhož ustanovení je žalovaným „*správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.*“

[22] Dle § 8 odst. 1 katastrálního zákona ve znění účinném v rozhodné době „*na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.*“

[23] Kasační soud se nejprve zabýval kvalifikací úkonu stěžovatele ze dne 6. 1. 2013 a stížnosti ze dne 23. 4. 2013, ve vztahu k nimž stěžovatel namítá nečinnost. Stěžovatel v úkonu ze dne 6. 1. 2013 uvádí následující: „*v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb. (...) podávám podnět ve smyslu § 42 ve věci porušení vlastnického práva (zřízení částí vlastnictví) nemovitosti p. č. 3484/3 k. ú. Třitím. Jako vlastník nemovitosti p. č. 3484/3 v k. ú. Třitím s tímto nemovitým vlastnictvím nemohu nakládat v rozsahu a v souladu s obsahem listin, na jejichž základě byla tato nemovitost zapsána do katastru nemovitostí. Současné údaje katastru neodpovídají těmto listinám.(...)*“ Vzhledem k výslovnému označení úkonu a jemu odpovídajícímu obsahu tohoto úkonu je proto namístě přisvědčit závěrům krajského soudu, že se jedná o podnět ve smyslu § 42 správního řádu. Stěžovatelovu úmyslu podat ve věci podnět a nikoliv žádost, kterou by sám zahájil ve věci správní řízení, nasvědčuje i skutečnost, známá

zdejšímu soudu z jeho činnosti (sp. zn. 6 As 46/2005), že v téže věci již v minulosti bylo stěžovatelem iniciováno správní řízení, ukončené vydáním pravomocného rozhodnutí. Žaloba proti němu byla stěžovatelem podána opožděně.

[24] Podnět stěžovatele není úkonem, který by sám o sobě zahájil správní řízení, v němž by měl správní orgán povinnost vydat rozhodnutí, které by bylo možno vynuocovat žalobou na ochranu proti nečinnosti. Na základě podání ze dne 23. 4. 2013 učinil žalovaný pouze záznam do spisu, a to s odkazem na své dřívější přípisy a na skutečnost, že neobsahuje žádné nové skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno zahájit řízení o opravě chyby ve smyslu katastrálního zákona. Ani ve vztahu k tomuto podnětu nelze dovodit nečinnost, proti níž by bylo možno bránit se žalobou dle § 80 a násl. s. ř. s. V postupu žalovaného nelze spatřovat ani porušení žádného ze stěžovatelem citovaných článků Listiny základních práv a svobod.

[25] Nejvyšší správní soud na tomto místě odkazuje na svou judikaturu (stejně např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 9 As 76/2007 – 52), dle níž se ve správním soudnictví lze žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 odst. 1 s. ř. s. domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení. Ochrany ve správním soudnictví se však nelze, jak připomněl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 1 Ans 1/2003 – 50, stejně jako v řadě dalších rozhodnutí, dovolávat proti jakékoliv absenci činnosti správního orgánu. Dovolání se ochrany u správního soudu je omezeno na případy, kdy ve správním řízení správní orgán má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení, má tak učinit v určité zákonem stanovené lhůtě a žalobce vyčerpал, pokud mu je ovšem příslušný procesní předpis zakládá, zákonné prostředky k ochraně před nečinností správního orgánu. K vynucení jiného konání správního orgánu než je vydání rozhodnutí nebo osvědčení však nikdo není žalobně legitimován a není založena ani pravomoc soudu rozhodovat v řízení proti takové jiné nečinnosti správního orgánu. V tomto směru je tedy určující, že pravomoc soudu k poskytnutí ochrany před nečinností správního orgánu podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. je dána jen tehdy, pokud je žalobou požadována ochrana proti nečinnosti správního orgánu spočívající v tom, že správní orgán nerozhodl o věci samé, či nevydal osvědčení, přestože tak byl v souladu se zákonem povinen učinit. Citovaný § 79 odst. 1 s. ř. s. chrání před nečinností správního orgánu s důsledkem nerozhodování ve věci samé, nikoliv však před jinými procesními vadami rozhodnutí či správního řízení, nebo před rozhodnutími nezákonnými z hlediska práva hmotného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2004, č. j. 2 Ans 1/2004 – 64, publikovaný pod č. 670/2005 Sb. NSS).

[26] Nečinnost žalovaného by ostatně nebylo možno konstatovat ani v případě závěru, že by stěžovatelovo podání ze dne 6. 1. 2013 nebylo „pouhým“ podnětem k zahájení řízení ex offa, ale bylo by, se zřetelem ke znění § 8 katastrálního zákona, chápáno jako návrh na provedení opravy chybných údajů. Žalovaný stěžovateli ve lhůtě sdělil, že opravu neprovedl. Následnou reakci stěžovatele by bylo možno chápat za oznámení vlastníka ve smyslu § 8 odst. 5 katastrálního zákona, na jehož základě měl žalovaný zahájit řízení a následně vydat správní rozhodnutí. Za ně by pak musela být považována odpověď žalovaného ze dne 18. 3. 2013, byť tak formálně nebyla označena. V případě takto nastíněných předpokladů by však žaloba na nečinnost byla opět nedůvodná, stěžovatel by se musel bránit žalobou proti správnímu rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že žaloba byla podána více než půl roku po březnovém „rozhodnutí“ žalovaného, jednalo by se však stejně o žalobu opožděnou (srov. § 72 odst. 2 s. ř. s.).

[27] Vzhledem k výše uvedenému se Nejvyšší správní soud nezabýval námitkou nesprávného posouzení zmeškání lhůty pro doplnění žaloby dodatkem ze dne 4. 9. 2014.

[28] Z žaloby a četných dalších podání stěžovatele, zejména pak z formulace návrhu výroku rozsudku v žalobě je patrné, že stěžovatel brojí proti stavu údajů v katastru, respektive proti neprovedení jejich opravy. Krajský soud však vycházel pouze z nejasného označení žaloby a bez dalšího ji považoval za žalobu k ochraně proti nečinnosti ve smyslu § 79 s. ř. s. Ve věci rozhodl, aniž by si ujasnil, čeho se stěžovatel skutečně domáhá a zda se jedná o ochranu proti nečinnosti nebo o ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 s. ř. s. Tou se lze domáhat, aby soud zakázal správnímu orgánu pokračovat v porušování žalobcova práva a přikázal mu obnovit stav před zásahem nebo aby určil, že takový zásah byl nezákonný.

[29] V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná svou dřívější judikaturu, podle které „[ž]aloba proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s. a žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s. jsou dva zcela odlišné typy žalob ve správním soudnictví, které nelze zaměňovat ani směšovat. Pro určení žalobního typu není rozhodné, jak žalobce žalobu označil, ale je třeba ji posuzovat podle jejího obsahu, přičemž pro soud je závazný její petit. Pokud by byl mezi obsahem žaloby a navrženým petitem rozpor, popř. byl rozporný samotný petit, bylo by třeba takovou vadu nejprve odstranit (srov. § 37 s. ř. s. a § 43 o. s. ř.)“ (viz rozsudek NSS ze dne 9. 7. 2009, č. j. 7 Aps 2/2009 – 197).

[30] V rozsudku ze dne 19. 10. 2006, č. j. 6 Aps 2/2005 – 60, pak zdejší soud dospěl k závěru, že „[s]oud je po zahájení řízení povinen dle obsahu žalobního návrhu určit, jakému typu ochrany tvrzení žalobce odpovídá, pokud tak nemůže bez pochybností učinit (například z důvodu rozporu mezi obsahem žaloby a navrhovaným typem řízení), pak je namístě odstranit tyto vady žaloby postupem dle § 37 odst. 5 s. ř. s. (...) Tento postup je zcela v souladu s povinností soudu posuzovat úkony účastníků dle jejich obsahu a nikoli formy.“

[31] Krajský soud svým výše popsaným postupem zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. V odůvodnění napadeného rozsudku se pak vůbec nezabýval důvody posouzení žaloby jako nečinnostní a nemožností ji akceptovat jako žalobu zásahovou. Nejvyšší správní soud z obou těchto důvodů shledal naplnění důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k nimž musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti. Napadený rozsudek proto zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, aby posoudil, čeho se stěžovatel domáhá a zda se nejedná o žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu. Pokud ano, je nutné zabývat se otázkou, v čem zásah spočívá a jaká je jeho povaha, v návaznosti na učiněné závěry pak soud musí posoudit včasnost podané žaloby.

[32] Ve vztahu k otázce včasnosti zásahové žaloby pak Nejvyšší správní soud upozorňuje na věc postoupenou rozšířenému senátu tohoto soudu usnesením ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 As 107/2014 – 36, jež se týká běhu lhůt pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, spočívajícím v neprovedení zápisu změny vlastnického práva záznamem. Přes dílčí věcnou odlišnost od posuzované věci by měl krajský soud zvážit, zda závěry rozšířeného senátu nedopadnou i na tuto věc.

VII. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek trpí vadou, kterou se musel zabývat ze své úřední povinnosti, a proto jej dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2015

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu